

ציון צפירי

ציון צפירי

יועצת שפירא ליבאי מעכשיו, שפירא בלבד

משיימו, שבו ארצה, ואף עברו יחדיו כמות המישרד תקופתמה. מאוחר יותר לימדו שניהם באוניברסיטת תל-אביב: דויד הירצה בתחום הפוליטי ואילו ניצה הירצה על מעמד האשה ומישפט בינלאומי. גם בתחום הפוליטי: שניהם חברי מפלגת העבודה. המסלול המיקצועי של השניים אכן (המשך בעמוד 42)

דויד וניצה ליבאי למדו באותה הגימנסיה — תיכון עירוני א'. פער הגילים ביניהם הוא שנתיים. אחר-כך למדו יחדיו בפקולטה למישפטים של האוניברסיטה העברית. ניצה למדה גם יחסים בינלאומיים, ואילו דויד — קרימינולוגיה. אחר-כך נסעו השניים לארצות-הברית. שם השלימו את התואר הראשון ותואר הרוקטור באוניברסיטה בשיקאגו.

אם כי ליבאי הגיע להישגים מרשימים יותר מאשר אשתו, השאפתנית לא פחות. בשירות פרטיות עם חברים קרובים, שבה ועלתה נקודה זו. כן צץ ועלה העניין הפמיניסטי, שניצה חרטתה על דיגלה. שתי נקודות אלה — הישגיות ופמיניזם — וראי עיצבו את חייהם המשותפים של השניים, ואולי גם את השלב הנוכחי שאליו נקלעו.

יורי ועדה ליבאי גם עניין של פמיניזם

מאוד שלא לפגוע בפרטיותם של המעורבים בדבר.

שותפים ומתחרים

דויד וניצה ליבאי נישאו ב-1964. לפני כן כבר היו חברים במשך חמש שנים. מסלול חייהם עוקב,

לזוג ליבאי שני ילדים: בן בגיל 17 ובת בגיל 14. ליבאי סיפר בשחות פרטיות כי הילדים הם הרב החשוב באוניברסיטה, ובשנות הראשונות להסדר המישפתי החדש, הוא מקפיד לשוב כמעט בכל ערב הביתה, גם כימר השכנוע שבהם הוא נאלץ לשהות בי ירושלים, כמיסגרת עבודתו כיושב ראש הוועדה לביקורת-המדינה בכ"ס.

ליבאי חשוב מאוד לשמור על כבודה של ניצה, ולכן הוא מקווה שהפירסומים סביב חייהם הפרטיים לא ילכו את היציבה.

אנחנו ממשיכים לנהל חיימיש-פחה מאושרים בשני הכתים, פריט באוניברסיטה כשיחה פרטית, לא היתה שום תקרית. לא היה שום דבר מיוחד, שום רומאן מהצר — לא אצלי ולא אצלה. לא מתחבאת מאחורי הסיפור הזה דיילת כחולת-עיניים ואין, עד כמה שירועי לי, אביר על סוס לבן.

מה בכל זאת קרה? כנראה נוצר שלב בחיים, ששני אנשים מחליטים שקשה לחיות יחדיו. שנינו היינו

המעמד הנשי של ניצה

יועצת למעמד האשה במישרד ראש הממשלה. אומנם הגיעה למישרד רמה ומכובדת, אבל חיייהנישואין כבר היו, כפי הנראה, בדרך להרס. ניצה השתתפה בקריסה הקדישה יותר ויותר זמן לעבודתה, ופחות ופחות זמן למישפחה ולבעלה. הוא עבר בירושלים והיא עברה בירושלים, אבל לא בהכרח באותם הימים של השבוע. בזמן האחרון הם כמעט שלא היו ביחד. רק שמחות היו מביאות אותם לעמוד זה לצידו של זה, כמו בר המיצוה של דני ובת-המיצוה של רפנה, שנחוגו לפני שנים אחדות. בזמן האחרון, למרות שהשתמשו באותו בית ככתובת, הם לא נראו ביחד, וכל אחד מהם ניהל את חייו כראות עיניו. הילדים גדלו, ואולי התרגלו ל- כך שאמא ואבא התרחקו זה מזה ואינם ביחד, גם כשהם שניהם בארץ. במיק"ה.

נישואין, היא ניתקה את הקשרים. כך כמה פעמים, עד שיום אחד התרצתה ונישאה לו. מייד אחרי שסיימו שניהם את הלימודים, החליט הזוג הצעיר לנסוע לארצות-הברית ולעשות דוקטורט בי מישפטים. אביו של דויד ליבאי היה מנהל בית-ספר, ובמשכורת של מנהל בית-ספר קשה לשלוח את הבן ללמודים גבוהים באמריקה היקרה. לי משימה זו נרתם אביו של ניצה, ש שילם עבור בתו וחנתה, ומימן לשניהם את הלימודים לקראת תואר הרוקטור.

מביאה אותה עד לשער הבסיס ולוקחת אותה משם. באחת השבתות הסתלקה מהש-מירה, לקחה את המכונית של אביה וגרמה לתאונה. אחרי שיצאה מבית החולים הועמדה למישפט צבאי. ניצה, שלא אהבה את הצבא ואת הפקודות, נבחרה מאוד מהמישפט ומתוצאותיו האפשריות. אבל גם הפעם יצאה בתי-התפוקים בשלום מהעסק, כי הביאה

יועצת ראשה-המשלה למעמד האשה, הד"ר ניצה שפירא-ליבאי, נולדה בתל-אביב ב-1936. ככת שניה למישפחת שפירא, בעלת בית-החדר-רשת מטע וגבינות עדן. היא גדלה כילדה מפונקת מאוד וקפריזית, טופחה ולטפה על-ידי הוריה ועלידי אחיה, הבוגר ממנה ב- שנים רבות. היא למדה בתל-אביב, סיימה בית-ספר תיכון בגיל 17 ונרשמה

השפחות של העולם

כשחזרו ארצה, אחרי שנים אחדות נולד הבן, דני, ושנתיים אחריו נולדה רפנה. כדי להיות קרובה לילדים לפחות בתקופה הראשונה, החליטה ניצה שפירא-ליבאי שהיא תעבוד כמורה באוניברסיטת תל-אביב. זמן-מה עברה באותה מחלקה שבה עבד בעלה, עד שמישהו שם לב לחוק האוסר עבודת שני בני-זוג בי אותה המחלקה באוניברסיטה. ניצה נאלצה לעזוב.

ציון צפירי

הליבאים וילדיהם, רפנה ודני הילדים עברו אינן

למישפט מיכתב המאשר שהיא עומדת להינשא, ומתוך כך להשתחרר מהצבא. בגלל אותו מיכתב הקלו מאוד ב- עונשה, ותוך זמן קצר אומנם שוחררה מהצבא ונישאה לקצין צעיר בחיל-הים. הנישואין האלה החזיקו מעמד תקופה קצרה ביותר, ומייד אחרי הגט חזרה ניצה ללימודים באוניברסיטת ירושלים, שם פגשה בסטודנט-למישפט דויד ליבאי. הרומאן ביניהם היה קטוע ביותר. הוא חזר, היא נענתה, הוא הציע

באוניברסיטה בירושלים, כדי ללמוד מישפטים. בירושלים של שנות ה-50, עידן תלושרהמוזן והצנע, בלטה ניצה שפירא כמראה הצועני, כעגילי-זהב ענקיים באוניה ובתלבושתה האקסי-טראווגנטית, כשהיו רואים כובע מת-קרב בקמפוס, ירעו הכל שמתחת ל- כובע-צוערת כגאוה הסטודנטית ניצה שפירא מתלמידיהם. אחת גויסה אחר שנת-לימודים אחת גויסה לצבא, יחד עם חברותיה בנות ה-18. גם בצבא היא משכה תשומת-לב רבה, בעיקר בגלל מכוניתה של האב, שהיתה

מודעים היטב למה שאנחנו עושים. לקחנו בחשבון גם שעיתונאים יחסטו בחיינו, ושנאשים ירכלו על כך. בינתיים עוד לא הטרדו אותי מה עיתונות, אבל הכנתי עצמי לכך שזה יבוא. יבוא — יבוא, מה, בגלל זה לא הייתי צריך להגיע לידי החלטה? ליבאי — איש ערני, אפילו ביישן — אינו מורגל בשוחות-נישם מאין אלה. המעטים ששוחחו עימו באורה פרטי על המתחולל בחייו, סיפרו כי המבוכה ילכרה בו, והשיחה אינה קולחת, אלא רצופת שמיקות וניסוחים. בלתי-אפשרית שיל גויסה יבוא

מתנת רוטציה

הפרידה שבאה לציבור בהפת-עה לא היתה הפתעה לכנייהווג וגם לא להכריזהם הקרובים. לפני חודש ארו דויד ליבאי כמה דברים, לקח את בנו דני ושכר דירה בתל-אביב, שבה גרים שניהם. ניצה נשארה בבית בן שתי הקומות בצפון תל-אביב. עכשיו היא מבקשת לקרוא לעצמה רק בשם ניצה שפירא, ולא ניצה שפירא-ליבאי. עוד אין גירושין, ואין פרידה רשמית, אבל אשה הממונה על מעמד האשה בארץ יודעת איך להשמיט את שמו של הגבר בנת אחת.

מבחינת המעמד, נמשכת ההתחרות בין השניים. ליבאי הוא הברכנסת בכיר, יורי הוועדה לביקורת-המדינה, הוא גם פרופסור. ניצה שפירא היא רוקטור, והיא נשארה על כנה כיועצת ראשה-המשלה, למרות שראשה-ממך שלה התחלף בינתיים. היא אחד מחד משת הפקידים הבכירים שמעמדם שוריי בהסכם לביצוע הרוטציה, יתכן שהיתה זאת מעין מתנת-פרידה של ליבאי, שלאחץ על שימעון פרס ל- הבטיח את מעמדה של ניצה.